

ялась ні чисельности українців, ні їхньої багатой землі, ні їхньої революційности та свободолюбности, але побоялась тільки саме цього відвічного духа, що немов невидна сітка, з'єднав усі українські почування у підсвідому, нематеріальну цілість, і тому вона сягнула якраз до тих сердець, щоб у першу чергу там, у самому ядрі нашої нації засіяти зерно зневіри й рабства.

У низці своїх кроків, звернених проти самого існування українського народу, Москва не оставила на боці й Тараса Шевченка. Цього якраз Шевченка, що при його - по-московськи інтерпретованій допомозі вона надіялась перевернути догори дном вою українську культуру, цього якраз Шевченка мусіла Москва тепер зняти і заховати глибоко та не посміти більше його публікувати серед мас. Бо Шевченко остав Шевченком.

Був час, коли Москва зробила з нього пролетарського революціонера, публікуючи лише ці його твори, що були звернені проти царського насилля; був час, коли революційний дух Шевченка поміг навіть Москві захитати рівновагу українського духа, але тисячелітня традиція не дозволила звести себе на манівці. Україна Шевченка розуміла по-своєму, не по-московськи, а по-своєму - означало проти Москви...

Шевченківські концерти, паради, видання і публікації осягнули масову популярність серед населення України, більше, як все інше. Коли не вільно було святкувати національних свят, Шевченко став символом, що об'єднав у собі всі намагання українського народу. На його честь і за його - що так скажемо - рахунок Україна висувала самостійницькі кличі й боротьба велась на культурному полі під його духовим патронатом.

Це примусило Москву зревідувати своє відношення до Шевченка. Сьогодні поволі зникають його твори і його ім'я із фону життя України, Шевченко переходить щораз виразніше до табору офіційних ворогів ССРСР і нас це дуже тішить, бо тепер навіть мало свідомим нашим братам буде ясно, яка саме глибока різниця між "казьонним" Шевченком і Шевченком-самостійником, Шевченко пропагував незломного духа національної революції, але він це розумів як будову української незалежності, як революцію проти Москви. Він розвивав духовий прапор революції всього народу і йому вдалось це зробити. Наше сьогоднішнє обличчя ми завдячуємо Шевченкові і найвищий вже час, щоб він і його творчість стали в нас найвищими духовими символами наших найтвердших змагань.

У московській імперії немає для українців місця. Це ще раз докажує - вже навіть тим усім, які ще мали дотепер якінебудь сумніви - сама Москва, стараючись задержати своє панування навіть гарячковим морд ванням мільйонів людських існувань. Що ж, наша духовна потенція мусить нам дати сили видержати в цьому бою і вдарити тоді, коли ворогові все не стане тих сил, що їх він сьогодні кидає в бій на наш фронт. Ми здаємо собі справу, що наша потенція на боротьба, наші збройні зриви, наша культурна війна з Москвою - все це поволі, але певно нищить нашого ворога і, хоч і з нашого боку не бракує жертв, ми свідомі, що переможемо, бо знаємо і віримо, що наш національний дух міцніший, здоровіший, і більше творчий, як накинений "дух" нашого противника.

У місяці березні, присвяченому нашому Великому Поетові, ми маємо нагоду не тільки склонити голову перед його великим Ділом, ми маємо нагоду склонити голову перед ділом Тих воїн, що в боротьбі, в нестримній, рішучій боротьбі проти ворога України віддали все своє на невмирущий жертвник національного духа - на славу майбутній Україні.

Дашавський степи про ШЕВЧЕНКА

Сім літ пройшло від смерти "Соловейка" - Котляревського. У вересневий вечір старою балагулою приїхав у Полтаву Шевченко. Із сумерків виринали обриси хреста Воздвиженського монастиря, пишної палати графа Кочубея, величавого кафедрального собору, а збоку нього скромної хатини Котляревського. Шевченко був сумний. Творець "Енеїди" помер, його товариші й учні розбрились по світі. Який жал!

На другий день Шевченко зайшов у хату Котляревського. Застав старого слугу й наймичку Ганцу - двоє людей, що завжди були вірні Котляревському та провели його в останню дорогу. Побалакавши з ними, посумувавши, Тарас зробив три рисунки: хати Котляревського, собору і Хрестовоздвиженського монастиря. Думав вернутись ще коли в Полтаву і змалювати багато старих будівель, розкинутих по місті. Та не довелось...

+

Містечко Решетилівка лежить 25 км. від Полтави при т.зв. решетилівському пляжу. Раніше в ньому жили майже виключно ремісники: ткачі, суконщики, полотняники, шаповали, чинбарі, ковалі, шевці й інші. Містечко вело широку торгівлю з цілим Лівобережжям, мало власний ярмарок. Та було тут москалям-поміщикам і поле для жах-

8. Грайливий

Хутір ГОРІТЬ...

Спав у долині хутір. Він припав до землі, прищулився і завмер. Дуби, явори, як кісточки мерців, німо костеніли стовбурами у млі і видавались ще чорнішими.

Озброєні скорострілами постаті підкрадалися, посувалися, йшли. Хижі, жорстокі постаті топтали українську землю. Тихий бандитський свист. Другий, третій. Московська лайка й оклик: "Вперёд". Ідуть один, два, десять, багато...

Та не чув загрози хутір. Стомлений денною працею, він завмер, опав. А осатанілі постаті підсувалися все ближче й ближче. Хутір.

Наче з підземелля, виринули контури настобурченої комори, хати, клуні, повіток. Перевірили зброю. Ніч зробилась ще чорнішою.

- Товариші, сьогодні діяти ще рішучіше і бити без промаху, -

п'яний голос старшого.

- Гі-гі-гі... А вчора што... плохо?

- Ще жорстокіше, інакше задушить ота Україна...

Перелізли через тин. Очі - вогонь, руки рвучкі. А дикий кровожадний інстинкт підганяє вперед.

Хата. Почулись матюки і брязкіт розбитих шиб. Дзень, дзень, дзень... розсипалось під ногами. Наче плакали і благали: "Не губіть. Він звичайний собі грецькосій".

За брязкотом, розривуючи напружено повітря, почувся постріл. Стреленулась ніч. Прокинувся хутір.

- Боже.

Хата крикнула, зойкнула і завмерла. Намацував старий Назаренко в кочергах різак.

- ... в три Господа... гроші викидай!...

І знову постріл. Вогник пронизав хату. Вдарило сухим повітрям. Засмерділо димом, порохом.

Під столом у кутку тремтіли діти. Біля них сиділа мати і тремтячими устами шептала мо-

ливої експлуатації. Потворили вони тут мануфактурні фабрики та за-
ставляли ремісників-кріпаків працювати з ранку до вечора.

Суди в 1843 році приїздив і тут довгенько жив Шевченко.

В 1923 році розповів мені старезний дід таке:

„Он у цій старій кузні край села робив мій батько, добрий був коваль. А ми ковали з діда-прадіда. Може десятилітнім хлопцем помагав я батькові в роботі. Заходили до нас чумаки, пре подорожі далекі розказували. Цікаво було... От раз зайшов до нас чорнявий високий мужчина, в селянському вбранні. Привітався, сів. Батько якраз кував бокову цоку колодки. Що куєте? — питає. Це роблю — каже батько — міцний, з секретом замок для панського шпихліра. Цього року добрий врожай, то пан хоче шпихлір добре замкнути, щоб злодії не влізли. Знаєте, дядьку — відзивається мужчина — цей замок треба б затримати для вашого пана. Коли його закуєте в кайдани, то цією колодкою. — Смілі були слова, як на той час.

Багато пережилося, багато змінилося з того часу. І повстання було, і кріпацтво знесено, а ці слова Шевченка — бо він був цим мужчиною — і досі в моїй пам'яті. Сміливий був і не гордовитий. Решетилівці дуже його любили, а як почули про його смерть, то ціле містечко плакало”.

+

У гарний травневий день 1935 року я опинився в селі Устивиці. Село Устивиця 10 км. від станції Яреське, яка, знову, лежить яких 75 км. від Полтави. Довгим, вузьким ярмом входжу до села. А воно принадно розкинулось на високому плоскогір'ї, що лагідно сходить розкішними луками до річки Цели. Недавно ще на горбах стояли стародавні вітряки. Тепер нема. Ось головна площа. Сільрада. Старовинні рублені хати, що їй по 200 років мають. Козацькі хати, з широкими дверима... Велике, колись багате козацьке село. Тепер з двох мурованих церков сліду нема, на старому цвинтарі пасуться корови — із

литви.

Старий Назаренко перехрестився і став з різакком. Спокійний, зосереджений.

— ... В Богородицю... Христа Бога...

Вдарив постріл. За ним з напільного вікна відгукнулись ще два.

— Перекресним беруть...

За стіною гупали ноги, чулись притиснені голоси та руки.

— ... Що там вовтузишся. В Господа Бога...

Стукнула віконниця. Назаренко затремтів і посми вдарив різакком туди, де стукнуло. Відчув, як різак вгруз у щось м'яке.

— Влучив, — пронеслось в голові. Чув, як за стіною щось повадилась.

— Так, так — влучив...

Та раптом освітилось подвір'я і сніп світла бривнув у хату.

Підпалили...

Вискочили з-під покуття діти і кричали:

— Татусю, татусю... Ми горимо!

Посеред хати, склавши докупи долоні, застигло стояла мати.

Старий теж розгубився і не знав, що робити. Інстинкт наказував щось діяти. Але що? Що і як?

Метнувся в сіни до дверей.

Але... двері не відчинялись. Ще раз перевірів засуви.

Так. Бандити знадвору взяли на клямку.

— Душогуби...

Посередні хати стояла розпатлана мати. До неї горнулися діти.

— Оксано, Оксано! — схопив дружину за плечі і тряс.

Вона стрепенулась і закричала:

— Діти, діти.

— Стара, викидаймо скоріше дітей за вікна...

Але не встиг він пересадити першу дитину через лутку, як почувлись постріли. Обважніле тіло впало на призьбу і зсунулося на землю.

— Звірюки!

На хвилину закам'янів.

— Тату, татусю... — кричали

давньої величі й багатства мало залишилося.

Ось у цьому селі тому 90 років побував Шевченко. Старий кременний дід Лутай просить у свою стару козацьку катю. Він високого росту, з чорними очима. Як на своїх 90 літ, тримається добре. Щасливо пережив голод 1933 року. Багато вчужків овоїх одніс тоді на цвинтар. Він з діда-прадіда мешканець цього славного села. Свідомий українець, багато мандрував по світі. Самотужки добув освіту. Від свого батька, доброго й багатого ткача, чув багато про перебування Шевченка в Устивичі. Він сам родився саме в ті дні, коли Тарас бував у його батька. Прошу його розказати про перебування Шевченка в селі. І дід радо розказує:

Шевченко завжди ходив у нас в селянській одежі. Приходив часто до шинка, яких тут було аж три, і починав шире розмовляти з селянами. Мав добрий голос і любив у гурті співати. Найбільше йому подобались пісні "Ой, наступала та й чорна хмара" і "Забілили сніги". Відвідував знайомих селян в їх господі. Одного разу, коли сидів у шинку, добув миску шнона та кинув туди трохи маку. — Дивіться, — каже — шноно — то ми прості селяни, а мак — то чужі пани. Як тільки захочемо, легко зможемо вибрати цей мак. — Так він символічно натякнув на повстання. В поведінці з людьми був Шевченко простий, привітний, веселий і мартівливий. Одного разу, було це в жовтні 1845 року, прийшов він до мого батька сумний. Казав, що від'їждить. Обіцяв знову приїхати. Довго чекав мій батько... Тільки в 1861 році дізнався, що його знайомий, Тарас Григорович, помер. Батько довго зберігав два рисунки, які йому подарував Шевченко. Потім у 1881 році купив "Кобзаря" і часто нам читав. Старий вже був, та добре знав писмо. По його смерті я став господарем і почав читати книги про Україну, а "Кобзаря" то вже цілого напам'ять вивчив".

+ + +

та тулились до нього діти.

Як у божевільні схопив і знову пересадив за вікно. Воно впало і миттю схопилось. Батько побачив, як замиготіли прудкі ноги.

— Тимку, в садок, у садок тікай... — перекинувся через вікно і кричав.

Лунали постріли, палахкотіла стріка.

А батько кричав: "В садок, у садок..."

— Ой, — тяжко застогнав і труном повис на лутці.

Заворушилась покрівля і бурхливе море вогню з тріскотом та липінням гуркнуло на підлогу. Червоні півні підскочили в небо і запалахкотіли ще дужче.

Хата зникла в палаючому морі вогню.

— Рятуйте... Рятуйте...

Останні одчайдушні крики вилетіли з кати і затихли в полум'ї.

А хутір сатанів, божеволів, витанцьовуючи в смертельному танці.

І, ніби клякані одчайдушним криком порятунку, на околиці запалахкотіли якісь інші постріли

скорострільів. І п'яний рязанський садист, залитий своєю чорною кров'ю, повалився на свату українську землю.

— Вийте, друзі! — пронеслося хутором.

Загін упівців опанував хутір.

+

Зійшло сонце, невиспане, бліде, сумне. В'яло кинуло сківзкий промінь, що ажось дивно ліг на закурений степ.

Сердився ранок і оунив брови. Кашляв і сердився, що простудився.

Росяно, вогко і... тихо.

З Назаренкового хутора тягло згарищем, Десь у селі кричали півні.

Сонце піднялось вище. Але — росяно й вогко...

Кочубеївським шляхом журно скрипів немазаний віз.

А під меховим стовпчиком сиділо років восьми хлоп'я.

Задимлене, зморене, бліде. В самій сорочці та штанцятах.

З-під обпалених брів ледви блищали оченята. Воно окулилось і тремтіло.

ШЕВЧЕНКО

в італійській і англійській літературі XIX століття.

Немає в новітніх часах культурного народу, в якого літературі не було б відомим ім'я нашого генія Шевченка. Письменники народів Кавказу, Далекого й Близького Сходу працюють над перекладами його творів. У західній літературі поглиблюється шевченкознавство, появляються фундаментальні публікації. Ми радіємо, наша національна гордість росте, коли довідуємося про появу нової монографічної праці про Шевченка в англійській мові, або про те, що його вибрані твори перекладено на японську мову. Пізнання Шевченка, це пізнання України, її духа, її терпіння і змагань, тому з популяризації його творів серед народів світу можна тільки радіти. Так є зараз. Та не так виглядала справа ще до 1900 р. Де причина? Відповідаючи на це питання, без застанови можна сказати, що кожну велику постать можна оцінити щойно з відповідної перспективи часу; це зовсім природне і ясне явище. Але багато глибока причина у випадку Шевченка лежить у нашій політичній дійсності, а зокрема, в браку взаємин з світом, головню з Заходом.

Коли переглянемо італійську й англійську літератури, літератури народів, з якими ми силою обставин зараз ближче зустрічаємося, та будемо шукати найстарших згадок про Шевченка, то багато не знайдемо. Ці народи щойно при кінці 70-их років "відкрили" Шевченка та були під свіжим враженням його творчості.

Першою і на довгий час єдиною спробою познайомити італійські інтелектуальні круги з українським письменством була стаття Михайла Драгоманова в журналі "Рівіста Европа" в 1873 році п.н. "Рутенський літературний рух у Росії і Галичині". У статті більше місця /з сторінки/ було присвячено творчості Шевченка. Автор подав корот-

Кідова спинилася.

Воно побачило людину.

- Не бійся, хлопчику.

Хлоп'я дивилося на дідуся вовчечням.

- Звідки ти? Ну, чого ж мовчиш?

Воно мовчало. Тільки з насуплених, обсмалених брів недовірово блищали оченята.

- Ну, скажи, звідки ти? - ласкаво питав дідусь.

Не відповідало.

Тільки що-хвилини шморгало носом та сунуло брови.

- Ну, скажи, чий ти? Де батьки?

У хлоп'яти з'явилися на очах сльози.

- Там... - кивнуло голівкою туди, де стирчали обгорілі й чорні стіни.

Дід змахнув рукою сльозу.

Стояв і дивився.

- Так, так. Це зветься "переселенням" нас до чорта в зуби...

з рідних земель.

Щеміло серце і щось підступало від горло. Силкувався бути спокійним, але не сила.

- Як тебе звуть?

- Тимко...

- Тобі холодно?

- Холодно, дідуню...

- Ходи до мене.

Воно вагалось.

- Ходи, ходи. Не бійсь. Я не з тих.

Хлоп'я підвелось і довго дивилося на згарища.

Заросились вії і маленький кулачок піднявся вгору.

А з півночі сунула важка, чорна хмара диму. А з півдня, у гущавині лісів, шумів гарячий вітер, розносячи повстанську клятву:

- Умрем, але не здамося!
Україна непоборна.

кий життєпис поета і перелік важливіших його творів. Щойно через 25 років знаходимо другу згадку про Шевченка. Видавництво Міляно - Сонцоньо помістило 1899 року статтю "Київська Україна" - переклад із французького. Автор, відомий Тиссот, обговорюючи культурне життя України, згадує і Шевченка, як найбільшого її поета. Щойно починаючи від першої світової війни, безпосередньо самі італійці зацікавилися українською літературою та Шевченком і під сучасну пору в італійській бібліографії україніка виказує порівняюче поважну позицію, але це переходить вже в рамки нашої статтейки.

Зрозуміла річ, що така величава постать українського відродження, як Шевченко, мусіла зацікавити й англійський духовий світ. Однак тому, що дуже мало англійців знало українську мову, а мало українців англійську, виринули неабиякі труднощі в ближчому зазнайомленні англійців з українським письменством, взагалі, а з творчістю Шевченка, зокрема.

Перша англійська стаття про Шевченка появилася в літературному тижневику "Ол тге 6р Раунд" з 5. травня 1877 р. Видавав тоді цей журнал славний англійський письменник Чарльз Дікенс.

Трудне завдання зазнайомити англійців із Шевченком узяв на себе англійський славіст, професор оксфордського університету, Вільям Річард Морфіл. Він подорожував по всіх слов'янських країнах, побував і в Галичині, і в Києві. В 1880 році помістив він у "Вестмінстер Ревю" статтю п.н. "Селянський поет Росії", а 1886 року у "Мекмайленс Меґецін" статтю "Козацький поет". В цій останній статті появилася вперше два прозові переклади творів Шевченка: "Ой три шляхи" і "Вечір".

Щойно в новітніх часах англійці, італійці та інші народи Заходу "розшифрували" Шевченка. Вони зрозуміли, що він український Шекспір, Данте, чи Гете, та що його почесне місце в пантеоні борців європейського відродження.

+ + +

Українського ЖИТТЯ

вальця і дві листівки УПА.

Тижневик "Де Нічує Екв" з 7.12.46 в передовиці "Американські єпископи обвинувачують" подає зміст протесту американських єпископів, зложеного під час з'їзду у Вашингтоні, проти тоталітарної агресії большевиків. Українська визвольна боротьба є яскравою відповіддю на крики Мануїльського в ООН, який закидає Голландії тероризування Індонезії. Мануїльський на ділі є українським Квілінгом, наставленим Москвою, що помагає тероризувати Україну.

+++ Цілий ряд голандських часописів помістив з кінцем м.р. статті, присвячені Україні й українській визвольній боротьбі. І так, щоденник "Ост Брабант" з 25.11.46 помістив статтю п.н. "Фанатична боротьба України за незалежність" Нав'язуючи до атак Мануїльського на Голандію за Індонезію, автор розкриває правду про "самостійність" України, як члена ООН, та взиває західні демократії, щоби звернули увагу на це, що СССР є тюрмою, що поневолює вільні народи та топче чотири свободи Атлантийської Карти. До статті долучена мапа України.

+++ В пастирському листі, виданому з нагоди Великого Посту кардиналом Ван Руй, примасом Бельгії, згадується також про переслідування української греко-католицької Церкви і духовенства в Західній Україні.

Тижневик "Гет Компас" з 30.11. у статті "В Росії шириться рух опротиву" описує червоний рай, голод в Україні 1933 року, чистки і теперішню визвольну боротьбу та містить портрет сл.п. полк. Коно-

+++ За вістками з Праги, в травні 1945 року большевики заарештували і вивезли до СССР більшість членів уряду Карпатської України. Президент др. А. Волошин помер у грудні 1945 року у большевицькій тюрмі в Галичині. Міністри др. Брадайко, др. Долинай, др. Пе-

ревузник і Степан Ключурак, а також секретар першого засідання Союзу Карпатської України, др. Кочерган, засуджені на каторжні роботи.

+++ У закушленому Злученим Українсько-Американським Допомоговим Комітетом "Українському Домі" в Парижі відкрито амбулаторію і їдальню, які мають обслуговувати головно переселенців і емігрантів.

+++ В Парижі відсвятковано академію 25-ліття відновлення на Всеукраїнському Церковному Соборі в Києві Української Православної Автокефальної Церкви. Доповідь на цій академії виголосив Преосв. Мстислав, єпископ Переяславський, а в мистецькій частині взяли участь хор "Пісня Рідного Краю" та визначні солісти, які перебувають на еміграції у Франції.

+++ "Радянська Україна" містить статтю Петра Кулика, голови дрогобицької райради, під вимовним наголовком: "Одна їм кара - смерть". Кара призначена, очевидно, українсько-німецьким націоналістам, які перешкаджають відбудувати мирне, щасливе життя. Вони вбили дружину автора, а в Стебнику цілу сім'ю місцевого активіста Мартина Орсуляка.

+++ На засіданні Соціального Комітету при ООН совітський делегат Медвідь загнув Великій Британії, що вона перетримує в Італії 12000 українських квілінгів".

+++ "Манклер Дейлі Пост" повідомляє, що в СРСР сильно піднялись ціни харчевих продуктів; шпр. ціну чорного хліба піднесено з 1,50 на 3,40 рублів, білого хліба з 2,80 на 5 рублів, масла з 24 на 60 рублів. Це, очевидно, державні ціни. На чорному ринку у Львові, як довідуємося з других джерел, кілограм чорного хліба коштує 10 рублів, білого 25-30, кілограм сала 150 рублів.

+++ В центрах Зах. України перебуває багато напливового елементу з Охочу, в якому поважний відсоток творять т.зв. "жуліки", суцільні низи. Одною з спеціальностей "жуліків" є шукати золото в ... могилах. На німецькому

цвинтарі при Янівській вулиці всі могили понижені. Ночами шукають там золотих зубів і перстенів. Цю саму долю ділять усі свіжі могили і старі - муровані.

+++ У Львові весною 1946 року на 59-ому році життя помер відомий член Академії Наук, етнограф, письменник, педагог і суспільний діяч, Богдан Заклинський. Його праці з етнографії та фольклору поміювалися у виданнях Наукового Товариства ім. Шевченка, деякі вийшли окремими виданнями.

+++ На початку 1946 року було урвхомлено в Західній Україні 2937 нафтових шибів. Цілий нафтовий промисл підлягає "Нафтопромислові Західньої України" у Львові, а працю розподілили між собою чотири трюсти. Бориславський басейн експлуатується трестом "Укрнафтодобича". До робіт уживається головно в'язнів, переважно карпатських українців, словаків, мадярів, словацьких і мадярських жидів та малої кількості поляків. Це головно "мешканці" таборів ч.36 в Літині, ч.35 в Медичних і ч.39 в Синевідській Вижнім. В цьому останньому перебуває 4000 словацьких вояків, що боролися на східньому фронті.

+++ На надзвичайному з'їзді Конгресу Канадійських Поляків, що відбувся 2. вересня м.р. в Темілтоні, винесено таку резолюцію: "Категорично стверджуємо, що враз із мільйонами поляків, боліємо внаслідок загарбання східнім сусідом земель з Львовом, Вильно^{Мі} нафтовим басейном /Бориславським/, що так потрібні для існування польського народу. Також будемо обороняти слушні права Польщі до віковичних земель над Одром і Ніссою, яких зворот належить Польщі не як відшкодування за загарбані східні землі, але як поворот відвічних польських земель до матірнього краю".

+++ В перемиській дієцезії замордовано до кінця м.р. 44 греко-католицьких священників. Польська Армія Крайова складає вину за ті вбивства на неорганізовані польські банди.

ВІСТІ

зі світу

+++ Льондон, 7.3. В дорозі до Москви міністр Маршалль прибув до Берліна, де, правдоподібно, останеться два дні. В Москві долучиться до американської делегації сенатор Старен, який на другий рік кандидуватиме у виборах президента ЗДПА. Він прибуде до Москви з Атен, де перепровадив розмови з грецьким урядом.

Французька делегація прибула сьогодні до Варшави.

Совітські власті у Берліні повідомили, що на конференцію в Москві не будуть допущені представники німецької преси у зв'язку з труднощами в підшуканні для них приміщень.

+++ Бритійський парламент 337 проти 185 голосами відхилив внесок опозиції, який противився урядовому рішенню передати владу в Індії місцевому населенню до червня 1948 року. В імені уряду промовляв прем'єр Етлі, який сказав, що визначення речинця примусить індійських провідників глибше застановитися над проблемою перебування влади.

+++ В Льондоні сподіються, що Велика Британія прилучиться до американського протесту проти неоправданого вміщування ССР у внутрішні справи Мадярщини та проти неправного арештування бывшего секретаря Партії Дрібних Землевласників, Белі Ковача.

В будапештському процесі проти 13 членів протидержавного заговору оборонці зрелися свого мандату тому, що їм ставиться перепони у виконуванні обов'язків. Нові оборонці будуть назначені палатою адвокатів.

+++ У британській полосі Німеччини почався новий перепис біженців. Міністр для справ Німеччини заявив, що ще дотепер жодна держава не зголосила своєї готовости

прийняти до себе біженців.

+++ Около 5000 британських воєнків, піддержуваних летунством, розпочали в околицях Тель Авіву пошукування за жидівськими терористами. Це перша більша облава, переведена в останньому часі поза округами, в яких проголошено виїнятковий стан. В місцевої Гадера викрито склади, в яких находилася більша кількість скорострільів та метачів вогню. На дорозі між Гайфой і Тель Авівом британське військове авто наїхало на міну, при чому було ранених двох воєнків.

Судова комісія Королівської Тайної Ради в Льондоні розглядатиме у вівторок прохання про помилування жидівського терориста Грунера.

+++ Речник польського уряду закинув американському амбасадорові, який перед кількома днями виїхав до Вашингтону, що цей розночав у ЗДПА протипольську пропаганду. Речник сказав також що ЗДПА внесли до польського уряду протест проти неправильности переведення виборів і арештування около 100 американських громадян. Американський амбасадор перед своїм виїздом з Варшави погодився на створення американсько-польської комісії для дослідження справи американського громадянства арештованих осіб.

+++ Бритійські військові власті в Німеччині повідомили, що від початку ц.р. прибуло до британської полоси нелегально около 18000 німців з тих теренів, які тепер находяться під польською адміністрацією.

Закінчилось переселення німців з Дачії до британської полоси. Ці німці давніше мешкали в цій полосі.

+++ Сьогодні прибула до Льондону італійська фінансово-господарська комісія, яка в понеділок розпочне з британським урядом розмови в справі усталення курсу ліри, а також в справі італійських довгів, яких загальна сума сягає 25000000 фунтів штерл. Будуть рівнож обговорені фінансові статті італійського мирового

